

I

DE REÜNIE

I was wondering if after all these years you'd like to meet

Hello - Adele

Schoolreünies. Ik had me er altijd ver vandaan gehouden, omdat ik eigenlijk niet te veel met mijn verleden geconfronteerd wilde worden. Veel te veel pijnlijke herinneringen, en meestal was ik toch niet in het land op die momenten of had ik het te druk met het uitwerken van één of ander project voor mijn baas. Maar dit jaar was het anders. Het is alweer twintig jaar geleden dat ik de poort van de middelbare school achter me dicht getrokken had en definitief dat deel van mijn leven begraven had. Ik had sindsdien met niemand nog contact uit die periode omdat toen ook alle problemen begonnen zijn. Dus ik was eigenlijk best wel benieuwd naar wat er van iedereen geworden was.

Een tijdje geleden zag ik op de sociale media van de school de aankondiging van de nieuwe bijeenkomst. Aangezien er speciale aandacht besteed werd aan de leerlingen die tien, twintig en dertig jaar geleden afstudeerden, besloot ik om me voor deze keer toch maar in te schrijven. Geen idee waarom, in een opwelling, om uiteindelijk misschien antwoorden te vinden uit mijn duistere verleden.

Ik stond die zaterdagavond voor mijn uitgebreide kleerkast, op zoek naar een ideale jurk voor die speciale gelegenheid. Niet te sexy, maar ook weer niet te ouderwets, hoewel ik van die laatste soort niet te veel heb hangen eigenlijk. Ik haalde verschillende jurken uit de kast, hield ze voor me terwijl ik mezelf in de spiegel bekeek, draaiend naar links en rechts. Uiteindelijk haalden drie stuks de finale ronde, die het voorrecht kregen om mijn lichaam te omsluiten om een definitieve keuze te maken. Het rode exemplaar viel meteen af als kandidaat, het zag er misschien toch een beetje te opzichtig uit voor een reünie. Ik wou mezelf ook niet in het middelpunt van de belangstelling zetten eigenlijk, zeker niet na alles wat er gebeurd was. De groene jurk met bloemetjes was mooi maar ik had er geen wauw gevoel bij. Het werd uiteindelijk een halflang zwart kleedje met een kanten bovenkant. Met een little black dress kan je nooit veel verkeerd doen, dat past voor verschillende gelegenheden. Een verjaardag, oudejaarsavond, huwelijksfeest, reünie en zelfs een begrafenis. Begravenissen. Daar had ik al de laatste twintig jaar maar al te vaak op aanwezig moeten zijn, te veel lieve mensen rondom mij die overleden zijn. Omdat ze mij te graag zagen, omdat ik niet om kon gaan met hun liefde.

Ik schudde mijn hoofd om de duistere gedachten weer op te sluiten.

Nu moest ik nog even mijn accessoires uitkiezen. We besloten om toch voor een beetje kleur te gaan. Mijn oog viel op een rode zijden sjaal en rode pumps, en tot slot een zwarte clutch als handtas. Ik draaide een paar keer heen en weer in de spiegel om me van verschillende kanten te bekijken. Ik zag er best wel goed uit, veel beter dan twintig jaar geleden. Toen was ik een doodnormale tiener met pukkels, soms veel, soms weinig. Van mode had ik toen nog geen kaas gegeten, mijn 'uniform' bestond stevast uit een blauwe jeansbroek, geruit houthakkershemd met een zwart T-shirt eronder en al dan niet een hoodie in de winterperiode. Allstars had ik in verschillende kleuren, die ik dan probeerde te matchen met een kleur uit

mijn hemd. Dat was mijn enige modebewuste folietje die ik me uit mijn pubertijd kon herinneren. Ik stond in schril contrast met mijn beste vriendinnen uit die tijd, die veel uitdagender gekleed waren en de make-up ook nauwelijks konden aanslepen. Maar desondanks mijn mindere interesse in mode en schoonheid, hoorde ik er wel bij, bij het groepje van de populaire meisjes, op mijn eigen manier. In de zomer droeg ik meestal wel iets vrouwelijkers, zoals een bloesje en een rokje, maar toch verkoos ik meestal liever mijn stoerdere outfit.

Uit mijn blankhouten juwelenkistje haalde ik twee lange oorbellen en een ketting die net boven mijn décolleté uitkwam. Ik zag er best wel goed eigenlijk. Misschien kon ik wel een one-night-stand scoren die avond. Ik kon mannen soms moeilijk van me afslaan, dus wie weet liet er iemand wel zijn oogje vallen op mij.

Vervolgens wandelde ik van de slaapkamer naar de badkamer en bewonderde ik mezelf ook daar weer in de spiegel. Zelfs zonder make-up zag ik er goed uit, maar ik besloot om me toch een klein beetje te pimpen. Niet te veel, niet te weinig. Een beetje beige oogschaduw met glitters en uiteraard mocht mijn knalrode lippenstift ook niet ontbreken. Dat is ondertussen een beetje mijn handelsmerk geworden. Overal waar ik kom, moet ik rode lippen hebben, dat is een deel van mijn persoonlijkheid geworden kort na mijn achttiende. Rouge Paradoxe van Yves Saint Laurent is mijn favoriete rode kleurtje. Ik had overal wel een lipstick liggen. Op mijn bureau, in de auto, in mijn handtas, in mijn sporttas. Overal, echt waar. Ik kon echt niet zonder, zonder mijn knalrode lippenstift voelde ik me geen vrouw. Nog een beetje parfum en ik was helemaal klaar voor de confrontatie met mijn verleden. Klaar voor de reünie en het terugzien van mensen uit die periode.

Niet veel later stapte ik mijn auto in en reed ik richting mijn voormalige middelbare school. Geen idee wie er allemaal aanwezig zou zijn. Ik had immers met niemand nog contact uit die tijd. Misschien waren mijn beste vriendinnen van weleer van de partij, misschien ook